

بیانیه شماره ۱ شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر سال ۹۱

سال ۹۱، سال تقویت داخلی و جهانی سازمان یابی و همبستگی کارگری

در آستانه‌ی روز جهانی کارگر، اول ماه مه سال ۲۰۱۲ و ۱۲ اردیبهشت سال ۹۱، روز همبستگی بین‌المللی طبقه‌ی کارگر قرار گرفته ایم. در سطح ایران و جهان اعتراضات کارگری در مقابل بی‌حقوقی‌هایی که نظام‌های سرمایه‌داری به کارگران تحمیل میکنند، هر چه بیشتر و بیشتر شده است. تجربه‌ی مبارزاتی طبقه‌ی کارگر در طول تاریخ به ما می‌گوید با آگاهی و تحلیل درست از وضعیت موجود باید بتوانیم جبهه‌ی خود علیه سرمایه‌داری را تقویت کنیم، تا هم در کسب مطالبات معیشتی خود پیروز تر باشیم و هم بتوانیم یک قدم در راه سازمانیابی طبقاتی جلو تر رفته و آمادگی بیشتری برای در هم کوبیدن اساس مناسبات سرمایه‌داری کسب کنیم و بتوانیم جهانی عاری از استثمار انسان بر انسان بنا کنیم.

ما در بخش اول بیانیه ضمن بررسی مختصری از وضعیت موجود در مورد کارگران ایران و در بخش دوم ضمن بررسی کوتاهی از اعتراضات کارگران در دیگر نقاط دنیا تاکید خواهیم کرد که:

هم برای کارگران ایران و هم برای طبقه کارگر در دیگر نقاط جهان، لازم است که کارگران، بیش از پیش به تقویت سازمانیابی و تشکل‌یابی مستقل و طبقاتی خود و به تقویت همبستگی جهانی کارگری بپردازند.

۱- اوضاع کارگران در ایران

در اثر عمیق‌تر شدن بحران اقتصادی، به دلیل تحریم‌ها، در نتیجه‌ی سقوط ارزش پول رسمی کشور و به دلیل اینکه سرمایه‌داری می‌خواهد بار این بحران‌ها را بر دوش کارگران بیاندازد، اخراج و بیکار سازی کارگران به شکلی وسیع‌تر از قبل در حال اجراست. کارگران باید با اتحاد و هشیاری در مقابل اقدامات سرمایه‌داران برای اخراج خود و همکارانشان بایستند. کارگرانی که به هر بهانه‌ای از کار اخراج شده‌اند لازم است گروه‌ها، محافل، اجتماعات و اقدامات متحدانه‌ای را سازمان بدهند و به جای اعتراضات فردی، دست به اعتراضات و تجمعات هماهنگ و متحد بزنند. محافل، هسته‌ها و تشکل‌های کارگران بیکار باید در دل همین اعتراضات شکل بگیرد. حمایت مالی این کارگران از هم در قالب راه‌اندازی صندوق‌های کمک مالی در شرایط حاضر، اهمیت زیادی دارد.

از سویی، علاوه بر تحمیل حداقل دستمزد یک چهارم زیر خط فقر به کارگران و حذف بیشتر و بیشتر یارانه‌ها و گرانی سرسام آور اقلام مصرفی و علاوه بر تلاش برای تغییرات بیشتر در قانون کار برای کسب منافع بیشتر برای سرمایه‌داران این روزها در ایران، سال ۹۱، سال "تولید ملی و حمایت از کار و سرمایه ایرانی" نام گرفته است. این سیاست و نام‌گذاری تماماً بیانگر دفاع بیشتر از منافع سرمایه‌داری و نشان از بحرانهای سرمایه‌داری و نیز اثرات ناشی از تحریم‌های بین‌المللی و همچنین دربردارنده‌ی نقشه‌های بیشتر برای حمله به زندگی و معیشت طبقه‌ی کارگر است. بسیاری از افرادی از طبقه‌ی سرمایه‌دار که با شادمانی از این نام‌گذاری، به دنبال تفسیر و تحلیل و ارائه راه و روش‌های تازه تری برای استثمار بیشتر کارگران و کسب سود بیشتر برای خودشان هستند. اینان آنچنان با بوق و کرنا در محیط‌های کار، سطح جامعه، در برنامه‌های رادیویی و تلویزیونی، از طریق بخشنامه‌ها و پوسترها و نصب آنها بر در و دیوار محیط‌های کار و در معابر شهری، از طریق سمینارها و نشست‌ها و جلسات و سخنرانی‌ها و در همه جا این شعار را فریاد میکشند که تو گویی نسخه جدیدی برای علاج این همه معضلات و نابرابری‌های جامعه یافته‌اند. در حالی که همگی تنها یک هدف را دنبال میکنند: آنان میخواهند از این طرق کارگران را تشویق به پذیرش رنج‌های بیشتری کنند و با کشیدن تازیانه‌ی استثمار و تنگدستی بیشتر بر کرده کارگران و با فریب‌های جدید، سود و منافع خود را تضمین کنند و نیز بتوانند از بحران‌های به وجود آمده در سیستم اقتصادی و سیاسی خود که نتیجه‌ی از بحران‌های خود نظام سرمایه‌داری است فرار کنند. به این دلیل مهم است که ما فریاد برمیآوریم که "تولید داخلی و حمایت از سرمایه ایرانی" و حذف یارانه‌ها هیچ ربطی به حمایت از کارگران ندارد.

مساله مهم‌تر از این شعارها برای ما کارگران این است که با ادامه‌ی سیاست‌های ضد کارگری و در لابلای اینهمه سر و صدا و تبلیغات و اقدامات برای ادامه‌ی سود آوری خودشان، پیشاپیش برای ما کارگران تعیین تکلیف هم کرده‌اند. برای ما بیهوده است که در

میان گفته ها و شعارها و اقدامات آنها دنبال منافع خودمان باشیم. سرمایه داری در ایران کمترین مقدار ممکن را برای حداقل دستمزد سال ۹۱، (۳۸۹ هزار تومان در ماه) به ما تحمیل کرده است. عددی که يك چهارم، زیر خط فقری است که خودشان اعلام میکنند. عددی که برای افزایش به دروغ، تورم را ۱۸ درصد اعلام میکنند. در حالی که کارگران که برای خرید ابتدایی ترین مایحتاج خود به طور واقعی پول های واقعی در فروشگاه های واقعی پرداخت میکنند میدانند که نرخ تورم به طور واقعی بسیار بالاتر از این ارقام دروغین است.

عدم امنیت شغلی و اخراج و بیکارسازی روزافزون کارگران، تعیین حداقل دستمزد یک چهارم زیر خط فقر، حذف یارانه ها (برای هم سو شدن هر چه بیشتر با سیستم جهانی سرمایه داری و نهادها و موسسات مالی جهانی سرمایه داری و برای افزایش سود هر چه بیشتر برای سرمایه داران)، که به اعتراف مقامات رسمی باعث ایجاد طوفان تورمی و افزایش قیمت ها شده، هجوم بی حد و حصر شرکت های پیمانکاری و قراردادهای موقت، کارهای بدون قرارداد، سرکوب اعتراضات و اعتصابات کارگری، سرکوب تشکل های مستقل و فعالین کارگری و زندان و اخراج و تهدید و تحت فشار قرار دادن آنها، تلاش برای تغییر هرچه بیشتر قانون کار به نفع سرمایه داری، عدم برخورداری از بیمه، ناکارایی بیمه های موجود برای پوشش دادن به حداقل نیازهای اقتصادی، رفاهی و بهداشتی، نبود کمترین استانداردهای ایمنی و بهداشت در محیط های کار، تبعیض آشکار و بی حقوقی به کارگران زن، حقوق های معوقه، فشار و بهره کشی از کارگران مهاجر، عدم برخورداری از هر گونه آزادی بیان، همچنین، سانسور، سرکوب فعالین و جنبش های اجتماعی، به زندان افکندن فعالین اجتماعی و سیاسی، عدم آزادی احزاب و انجمن های مستقل و... همه و همه واقعیت های موجودی است که چهره ی واقعی نظام سرمایه داری را به نمایش میگذارد.

دلیل اعتراض بر حق و روز به روز افزایش کارگران نیز ریشه در همین مناسبات استثمارگرانه ی سرمایه داری و هجوم هر چه بیشترش به منافع طبقه ی کارگر دارد.

برای طبقه کارگر در ایران، مساله بر سر راست و درست بودن یا نادرست بودن و یا اهمیت این یا آن شعار و یا ادعاهایی که تحت عنوان دفاع از کارگران می شود نیست. با توجه به وضعیت نابسامان و اوضاع وخیم کارگران، برای آنها مساله بر سر هستی و نیستی و زندگی شان است.

کارگران آگاه به خوبی میدانند که نباید فریب تبلیغات فریبنده و دروغ تبلیغات چی های سرمایه داری را خورده بلکه باید روز به روز با قدرت و اتحاد و آگاهی بیشتری در مقابل این وضعیت مبارزه کنند و در سطوح مختلف از سازمان یابی طبقاتی، اعم از تشکل های مستقل و خودساخته و طبقاتی و نیز سازمان ها و نهاد های مبارز کارگری دست به مبارزه ای سازمان یافته و متشکل بزنند. کارگران پیشرو میدانند که به موازات مبارزات علنی باید در سطوح غیر علنی نیز مبارزه در جریان باشد. باید تاکید کرد که مبارزه کارگری در هر کدام از سطوح علنی و غیر علنی و یا تلفیق آنها هر کدام در جای خود ضروری است. در مجموع، نتیجه ی به کار بستن این سطوح از مبارزه باید این باشد که توده های هر چه بیشتر کارگران به صحنه مبارزه علنی وارد شده و با تقویت سازمانیابی و تشکل یابی خود در مقابل سرمایه داری مبارزه کنند.

ما کارگران باید در نظر داشته باشیم که علاوه بر اعتراض باید برای کسب هر درجه بیشتر از بهبود در شرایط معیشتی و اقتصادی و برای کسب هر درجه بیشتر برای آزادی های اجتماعی و سیاسی، مبارزات مان باید هر چه بیشتر با تقویت سازماندهی و تشکل یابی همراه باشد. مبارزات بدون سازماندهی میتواند باعث فشار اقتصادی- سیاسی- اجتماعی شود و در نهایت منجر به کنار گذاشتن این جناح سرمایه داری و سر کار آمدن جناحی دیگر شود. مبارزه بدون برنامه و هدف و مبارزه ای که هدفش از بین بردن اساس این مناسبات نباشد میتواند در نهایت منجر به کنار رفتن يك دسته از حاکمان و بر سر کار آمدن يك شکل جدید از حاکمیت سرمایه داری باشد. مثلا سرمایه داری در سطح جهان تلاش میکند طبقه ی کارگر ایران مبارزاتش با سازماندهی همراه نباشد تا بتواند خواسته های بر حق کارگران را به مسیری بکشاند که منافع خودش در خطر نیافتد. اگر پیش آمد جناح اصلاح طلب را جایگزین اصولگرا کند ولی کل نظام سرمایه داری به خطر نیافتد. اگر تاریخ مصرف کل سیستم موجود، گذشته است، سرمایه داری سعی میکند با تحریک احساسات و عواطف وطن پرستانه و ناسیونالیستی بگوید "مشکلات تماما مربوط به سیستم مذهبی بود، اکنون به بعد این سیستم ملی و ناسیونالیستی

تماما در خدمت مردم قرار خواهد گرفت". ما کارگران میدانیم که آنها تنها برای منافع خودشان است که دست به دامان این جایگزین ها میشوند. به همین دلیل است که پادشاهان چند هزار سال پیش را از گور بیرون میکشند و رنگ و لعابی میدهند تا با باورهای مذهبی جابجا و جایگزین کنند و به خورد مردم دهند. آنها میخواهند کارگران پی به این نکته نبرند که راه نجاتشان در هیچ کدام از دو سیستم مذهبی و یا ناسیونالیستی نیست.

طبقه ی کارگر باید بیش از هر چیزی منافع طبقاتی خودش را دنبال کند و فارغ از رنگ و لعاب و اختلافات جناح ها و یا دولت های سرمایه داری و فارغ از قومیت و جنسیت و مذهب کارگران، با افزایش توان طبقاتی خود و با ایجاد و یا تقویت تشکل های مستقل از دولتها و کارفرماها و با تقویت و رادیکالیزه کردن و یا ایجاد سازمانها، احزاب و نهادهای کارگری و سیاسی و طبقاتی خود، به سوی کسب هرچه بیشتر منافع و مطالبات خود قدم بردارد تا در اتحادی جهانی با طبقه ی کارگر در سطح بین المللی بتواند بر علیه نظام های سرمایه داری قیام کرده و نظامی انسانی و برابر را بنیان نهد.

کارگران ایران میدانند که راه حل معضلات شان، در توهم و انتظار از سرمایه داری برای گرفتن حق و حقوق نخواهد بود؛ سال ۹۱ و در ادامه مبارزه، سالهای دیگر باید سال تقویت سازمان یابی طبقاتی باشد، همچنین با درک هرچه بیشتر این موضوع که همانطور که نظام سرمایه داری اکنون به صورت جهانی و یکپارچه عمل میکند، طبقه ی کارگر در هر کشوری نیز باید با افزایش همبستگی و اتحاد با سایر کارگران در کشور های دیگر به مطالبات خود دست بیاید و در نهایت به اتحادی جهانی کل نظام سرمایه داری را در هم بریزد، بنابراین کارگران ایران این سال و هر روز و ماه هر سال دیگر را باید برای خود سالی در راستای تقویت سازمانیابی و تقویت همبستگی با طبقه ی کارگر در سطح جهان بدانند و در این راستا مبارزه کنند.

۲- مبارزات کارگران در دیگر کشورهای جهان

در سال گذشته بیش از پیش شاهد اعتراضات و نیز قیام هایی در سطح جهان بر علیه وضعیت موجود در کشور های مختلف بودیم. در تعدادی از کشورهای عربی و شمال آفریقا، چند حاکم دیکتاتور از حکومت ساقط شدند. طبقه کارگر در این کشور ها لازم است نه تنها بر علیه افرادی که در راس دیکتاتوری ها حاکم اند قیام کند بلکه با داشتن سازمانیابی طبقاتی باید بتواند اصولا بر علیه دیکتاتوری سرمایه داری قیام کرده و تا سر حد توان مهر خواسته های طبقاتی خود از جمله و خلاصتا خواسته ی نان و آزادی را محقق کند. در خلا حضور چنین سازماندهی طبقاتی شاهد بر سر کار آمدن اشکال جدیدی از حاکمیت سرمایه داری در این کشورها بودیم. برای طبقه ی کارگر در این کشورها مبارزه به فاز جدید و جدی تری وارد شده است. کارگران در این کشورها باید بتوانند با ایجاد و یا تقویت انواع و سطوح مختلف سازمانیابی و تشکل یابی طبقاتی اوضاع اقتصادی-سیاسی را هر چه بیشتر به نفع خود تغییر دهند.

علاوه بر اعتراضات کارگری در نقاط مختلف دنیا اعم از آسیا، آمریکای لاتین و غیره، همچنین، جنبش موسوم به اشغال وال استریت در آمریکا و سپس اشکال دیگر اعتراضات ضد سرمایه داری در اروپا و آمریکا و از جمله جنبش موسوم به ۹۹% و نیز سایر اعتراضات عمومی و اعتصابات در این کشورها در سال گذشته و همچنین ادامه ی آن تا به امروز، وضعیتی جدید و شورانگیز را در تاریخ مبارزات طبقه ی کارگر به نمایش گذاشت.

آنچه در ایران تحت عنوان جهاد اقتصادی و یا حمایت از تولید داخلی ذکر میشود، آنچه در اینجا با حذف یارانه ها و در حداقل ممکن نگه داشتن سطح دستمزد و فشار برای تغییر در قانون کار به طوری که هر چه بیشتر به نفع سرمایه داری باشد اتفاق می افتد، در بقیه ی کشور های سرمایه درای نیز با اسامی ای مانند ریاضت اقتصادی اجرا میشود. در این کشور ها نیز سطح پایین دستمزد، بالا بردن سن بازنشستگی، ناکارآمد شدن بیمه ها و اجرای هر چه بیشتر فرمول های اقتصادی-سیاسی سرمایه داری جهانی مواردی است که طبقه ی کارگر را به میدان مبارزه کشانده است.

طبقه کارگر در این کشورها باید بدانند ضمن اینکه اعتراض و اعتصاب و شورش علیه نظم سرمایه داری اولین و بدیهی ترین حق آنان و مایه ی شادی و امید همه ی ماست، ضمنا برای هرچه قوی تر کردن اهرم مبارزه علیه سرمایه داری چاره ای جز ایجاد تشکل های رادیکال و مستقل طبقاتی و ایجاد سازمان ها و احزاب کارگری وجود ندارد. چنانچه سازشکاری تشکل هایی مانند اتحادیه ها و سندیکاها منجر به کسب مطالبات کارگری نیست، اما نباید به کلی فارغ از مبارزه ی سازمان یافته و افزایش توان تشکیلاتی بود. اگر در این

سطح و شکل از تشکل های موجود کارگری مطالبات و منافع کارگران به دست نمیآید اما راه حل در آنارشیسم و بی برنامهگی و عدم سازمان یافتگی نیست. حضور هر روزه برای اشغال خیابان ها و یا اعتصابات ادامه دار نباید به تنها سطح موجود از مبارزه تبدیل شود؛ در خلال همین اعتراضات و مبارزات باید هسته ها و اقدامات اولیه برای ایجاد تشکل های مستقل و رادیکال طبقاتی و نیز احزاب و سازمان های طبقاتی کارگری رقم بخورد.

به گمان ما این کارگران در کنار شعارهای بر حقی که سر میدهند و در کنار برنامه هایی که در دست اقدام دارند، باید يك شعار، برنامه و اقدام اساسی دیگر را نیز بیش از پیش در بین خود تثبیت کنند:

" متشکل شویم "

.....

کارگران! فعالین کارگری! تشکل ها و نهادها و جریانات فعال در مسیر مبارزه طبقاتی!

موارد مطرح شده در این بیانیه ها تنها مربوط به مناسبت اول ماه مه، روز جهانی کارگر نیست؛ کارگران، فعالین کارگری و نهادها و جریانات کارگری میتوانند بر اساس موارد و مفاهیم طرح شده در این بیانیه ها و در هر فرصت دیگری به طرح بحث و آموزش در میان کارگران بپردازند و بر لزوم ایجاد تشکل های مستقل از دولت و کارفرمایان توسط کارگران و به نیروی خودشان، و دیگر اشکال و سطوح ضروری سازمان یابی طبقاتی تاکید کنند.

شورای برگزاری مراسم اول ماه مه سال ۹۱ از عموم کارگران، فعالین کارگری، تشکل ها و نهادهایی که در راه مبارزه ی طبقاتی فعالیت دارند می خواهد ضمن ارسال نظرات خود درباره ی مفاد بیانیه این شورا نظرات و پیشنهادات خود درباره ی بندهای ۱۰ گانه امسال این شورا را نیز به ما ارسال نمایند.

بعلاوه کارگران و جریانات کارگری میتوانند، نظرات و پیشنهادات خود درباره ی مراسم های اول ماه مه که در محل کار و یا شهر خود برگزار میکنند را برای اعلام عمومی به این شورا ارسال نمایند.

بدین ترتیب و در پایان، ما مهم ترین خواسته ها و مواضع کارگران در سال ۹۱ را در ۱۰ بند زیر اعلام می داریم و از عموم کارگران می خواهیم ضمن تبلیغ و گفتگو درباره ی این موارد ۱۰ گانه، مواضع و بیانیه های این شورا را در حد توان در میان کارگران به بحث بگذارند.

مهمترین خواسته ها و مواضع کارگران ایران در سال ۹۱

۱- اخراج و بیکارسازی کارگران که به دلیل انداختن بار بحران سرمایه داری بر دوش کارگران است، بیش از پیش در حال اجراست. لازم است کارگران بر علیه اخراج همکاران خود دست به اعتراض بزنند. کارگران اخراجی نیز لازم است تا اعتراضات و تجمعات خود را به صورت هر چه جمعی تر و متحدانه به پیش ببرند. اعتراضات آتی کارگران بیکار نباید به صورت شورشهای بی هدف و کور خاتمه یابد. بلکه باید با اقدامات هدفمند و جمعی و برنامه ریزی شده و با اتحاد و سازمانیابی هر چه بیشتر، اعتراضات را هشیارانه به سوی تقویت سازمانیابی و اعمال فشار جمعی علیه سرمایه داری به پیش برد.

۲- تعیین حداقل دستمزد کارگران با ارقامی بسیار پایین تر از خط فقر و با افزایشی معادل کمتر از يك سوم نرخ واقعی تورم، چیزی جز فلاکت و بدبختی بیشتر برای کارگران، تشدید استثمار آنان و تضمین سودهای سرمایه داران در پی نخواهد داشت. ما خواهان این هستیم که کارگران با اعتراضات و اقدامات سازمانیافته و از طریق اعلام نمایندگانی واقعی و تشکل های مستقل کارگری در راستای افزایش هر چه بیشتر دستمزد خود مبارزه کنند.

۳- حذف یارانه ها، تاخت و تاز و استثمار مضاعف توسط شرکت های پیمانکاری و کارهای با قرارداد موقت، کارهای بدون قرارداد، تغییرات در قانون کار برای تضمین منافع بیشتر سرمایه داران و استثمار بیشتر کارگران، عدم برخورداری تمام کارگران از بیمه و ناکار بودن موارد پوششی بیمه در زمینه های بیمه بیکاری، درمان و غیره، همه و همه از نشانه های بی حقوقی مفرطی است که بر کارگران ایران می رود. ما ضمن محکوم نمودن ادامه این موارد، خواهان اعتراضات سازمان یافته کارگران برای از بین بردن این موارد هستیم.

۴- ما ضمن حمایت از منافع کارگران مهاجر در ایران، خود را بخشی از جنبش جهانی طبقه ی کارگر دانسته و لازم می‌دانیم دربارهی مبارزات جاری در دیگر نقاط جهان اعلام کنیم که : مبارزات ضد دیکتاتوری مردم در کشورهای عربی و شمال آفریقا باید با این اصل مهم آمیخته شود که برای سوق دادن مبارزات به نفع مطالبات طبقاتی و جلوگیری و یا مبارزه علیه حکمرانی توسط اشکال جدیدی از سرمایه‌داری، و برای به دست آوردن هر درجه‌ی بیشتر از آزادی‌های اجتماعی و سیاسی و نیز کسب مطالبات اقتصادی و معیشتی، لازم است مبارزات با افزایش هر چه بیشتر و شکل‌گیری اشکال لازم سازمانیابی طبقاتی و کارگری و با تقابل هر چه بیشتر با جریان‌های سرمایه‌داری انجام پذیرد.

همچنین ما از ضمن حمایت و تحسین مبارزات ضد سرمایه‌داری در آمریکا و اروپا ، از جمله جنبش اشغال وال استریت و جنبش ۹۹٪ و نیز اعتصابات عمومی کارگران در کشورهای اروپایی، تاکید می‌کنیم که طبقه ی کارگر در این کشورها باید در خلال اعتراضات خود به افزایش درجه ی سازمانیابی و تشکلیابی رادیکال خود و ایجاد و یا تقویت سازمان ها و احزاب کارگری خود بپردازند تا بتوانند هرچه بیشتر مهر طبقاتی خود را بر روی این مبارزات و اعتراضات بزنند.

۵- ما یگانه راه بهبود در وضعیت معیشتی- اقتصادی کارگران و کسب هر درجه بیشتر از آزادی‌های سیاسی و اجتماعی را در تقویت آگاهی طبقاتی و افزایش توان سازمانیابی و تشکلیابی کارگران میدانیم. ایجاد تشکلهای مستقل از دولت و کارفرماها و خودساخته و طبقاتی کارگری حق مسلم ماست و ما برای ایجاد آن از دولت اجازه نمی‌خواهیم بلکه دولت تنها وظیفه ی ثبت تشکلهای مستقل ما را بر عهده دارد.

۶- اعتراض و اعتصاب، حق تشکل، تحزب، آزادی بیان و قلم و مطبوعات، آزادی فعالیت‌های اجتماعی و سیاسی، حق مسلم ماست. ما تداوم اجرای حکم اعدام، تعقیب قضایی، اخراج، تهدید و زندانی کردن فعالین اجتماعی را محکوم کرده و خواستار آزادی بی قید و شرط فعالین کارگری از جمله رضا شهابی، رسول بدایقی، فرزاد احمدی، علی نجاتی، بهنام ابراهیم زاده، عبدالرضا قنبری، پدram نصرالهی، شاهرخ زمانی، ابراهیم مددی و محمد جراحی و دیگر کارگران و فعالین کارگری هستیم.

۷- ما بر لزوم اتحاد و همبستگی بخش‌های مختلف طبقه ی کارگر اعم از کارگران بخش صنعت، خدمات، معدن، کشاورزی، حمل و نقل، معلمان، پرستاران و سایر بخش‌های طبقه ی کارگر تاکید میکنیم. همچنین ما ضمن حمایت از مطالبات بازنشستگان، خواهان اداره ی سازمان تامین اجتماعی به دست نمایندگان منتخب کارگری و نمایندگان تشکلهای مستقل کارگری هستیم.

۸- کار کودکان فارغ از ملیت، قومیت، نژاد و مذهب باید ممنوع شمرده شده و آموزش رایگان برای همه ی کودکان باید اجباری شمرده شود. همچنین تبعیض‌های آشکاری که در مورد زنان از جمله در زمینه‌های اقتصادی- اجتماعی میرود، و از جمله نابرابری‌هایی که در مورد زنان کارگر در محیط‌های کار و در قوانین کار وجود دارد محکوم است. ما ضمن حمایت از فعالین جنبش لغو کار کودک ، فعالین جنبش زنان و دیگر جنبش‌های اجتماعی از جمله جنبش دانشجویی، خود را متحد آنان می‌دانیم.

۹- روز جهانی کارگر، اول ماه مه، باید تعطیل رسمی شمرده شود و هرگونه ممنوعیت برگزاری مراسم در این روز ملغی گردد.

۱۰- ما ضمن اینکه خود را بخشی از جنبش جهانی طبقه‌ی کارگر و دارای منافع مشترک با آنان و کل طبقه ی کارگر را در تضاد و نزاع با طبقه‌ی جهانی سرمایه‌داری میدانیم، هرگونه تهدید و تحریم اقتصادی و جنگ آفریزی توسط دولت‌های سرمایه‌داری را محکوم میکنیم. جنگ و تحریم اقتصادی به جز استثمار و فلاکت برای کارگران و بهانه برای سرکوب و سودآوری بیشتر برای سرمایه‌داری داخلی و جهانی نتیجه‌ی دیگری نخواهد داشت. کارگران در این جنگ‌ها طرف هیچ کدام از دولت‌های سرمایه‌داری داخلی و یا جهانی نخواهند بود.

زنده باد همبستگی جهانی طبقه کارگر

پیش به سوی تقویت سازمانیابی و تشکلیابی کارگری

شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر ۹۱ - بیانیه ۱ - ۲۵ فروردین ۹۱

بیانیه شماره ۲ شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر ۹۱

زمان، مکان، و شیوه ی برگزاری مراسم ها

سال ۹۱: سال تقویت داخلی و جهانی سازمانیابی و همبستگی کارگری

روز جهانی کارگر فرا میرسد. کارگران در ایران و جهان بیش از پیش دست به اعتراض و مبارزه زده‌اند تا بتوانند به مطالبات برحق خود دست یابند. کارگران پیشرو میدانند که راه مبارزه با اخراج و بیکار سازی، راه به دست آوردن دستمزد بیشتر، راه مقابله با سیطره ی شرکت های پیمانکاری و قرارداد موقت، راه متوقف کردن طرح های ضد کارگری مثل هدفمند سازی یارانه ها و خصوصی سازی، راه مقابله با دیگر مشکلات و معضلاتی که به طبقه ی کارگر تحمیل میشود، راه کسب آزادی های سیاسی و اجتماعی، و ... تنها و تنها در ایجاد و تقویت تشکل های خودساخته، مستقل، توده ای و طبقاتی کارگری است. ما راهی اساسی و خدشه ناپذیر پیش روی خود داریم: افزایش آگاهی و توان طبقاتی، تقویت سازمانیابی طبقاتی و تقویت همبستگی با کارگران جهان.

ما اعلام میکنیم که با کارگران جهان، در تمام کشورها متحد هستیم و از جنبش اشغال وال استریت و جنبش ۹۹٪ و سایر اعتصابات و اعتراضات کارگری در هر جای دنیا علیه نظام سرمایه داری حمایت میکنیم و خواهان این هستیم که این کارگران با سازمانیابی و تشکل یابی و تقویت تشکل ها، سازمان ها و احزاب کارگری خود مبارزانشان را قوی تر و مستحکم تر به پیش ببرند.

شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر سال ۹۱، از نقاط و محیط های کارگری مختلفی علاوه بر پیشنهادات سازنده در باره ی مفاد بندهای ۱۰ گانه که منجر به تغییراتی در آنها شده است، همچنین از سوی کارگران، زمان ها و مکان های برگزاری مراسم و شیوه های متفاوتی که خود در نظر دارند را دریافت کرده است که در ادامه، بنا به خواست این کارگران، آنها را به صورت عمومی اعلام میکنیم. همچنین بخشی از کارگران اقداماتی را به ما اعلام کرده اند که بنا بر ملاحظات خودشان، خواستار شده اند بعد از انجام مراسم و اقدام، توسط ما بازتاب داده شود.

به علاوه مقادیر زیادی بیانیه، قطعنامه و دعوت به برگزاری مراسم به صورت علنی توسط کارگران، تشکل ها، گروه ها و جریانات کارگری مختلف در نقاط مختلف کشور صادر و منتشر شده که ما تنها اشاره ای تیتروار به بخشی از آنها خواهیم کرد.

اخبار و اعلام های منتشر نشده درباره روز جهانی کارگر در روز سه شنبه ۱۲ اردیبهشت و مراسم های آن، که به این شورا واصل شده است :

لازم به ذکر است که چنانچه ساعت اجرای مراسم اعلام نشده، کارگران خود بر حسب شرایط، در همان منطقه، ساعت مذکور را در همان روز هماهنگ خواهند کرد.

جمعی از کارگران سنگ بری های منطقه ی حاجی آباد- بین قم و تهران- عصر روز دوشنبه ۱۱ اردیبهشت دست از کار میکشند. شهرک صنعتی البرز : ۱۰ دقیقه دست از کار کشیدن کارگران مختلف در کارخانه های مختلف این شهرک و تبریک این روز و گفتگو درباره ی مهم ترین مشکلات و تاکید بر لزوم متشکل شدن.

شهرک صنعتی کاوه : توسط کارگران در کارخانه های مختلف، ۱۰ دقیقه دست از کار کشیده میشود و ضمن گفتگو درباره ی مسائل کارگری، درباره ی راه های تشکل یابی و سازمانیابی بحث و گفتگو میشود.

شهرک صنعتی سلفچگان : ۱۰ دقیقه دست از کار کشیدن توسط کارگران مختلف در کارخانجات مختلف

شهرک صنعتی ارگ جدید بم: صحبت و گفتگو درباره ی لزوم تشکل یابی، اعلام حمایت از کارگران زندانی- اعلام حمایت کارگران مختلف این شهرک از رضا شهبانی کارگر دربند.

شهرک صنعتی منطقه آزاد چابهار: ۱ ساعت دست از کار کشیدن برای اعلام حمایت از مبارزات کارگران کارگران خباز در شهر مشهد: از جمله مناطق شهری قاسم آباد، دانشجو، سناباد، پیروزی، سلمان فارسی، معلم، ۱۷ شهریور، خیام - ساعت ۱۰ صبح به مدت ۱۰ دقیقه دست از کار میکشند.

تهران: جمعی از کارگران در صبح روز دوشنبه راس ساعت ۸ صبح در مقابل خانه ی کارگر تجمع خواهند کرد و تلاش میکنند به جای شعارهای ضد کارگری خانه کارگر، شعارها و مطالبات خود را طرح و اعلام کنند. این کارگران در زمینه ی خواست ایجاد تشکل های مستقل و بر علیه دستمزد های بسیار پایین، گرانی، تورم، شرکت های پیمانکاری، قراردادهای موقت، دستگیری کارگران و فعالان کارگری شعارهای خود را به پیش خواهند برد.

همچنین کارگران در محیط های کاری مختلف در تهران و حومه راس ساعت ۱۰ صبح دوشنبه ۱۱ اردیبهشت و نیز ۱۰ صبح و ۴ عصر روز سه شنبه با دست کشیدن از کار به مدتی که خود تعیین کرده اند، ضمن جشن گرفتن روز جهانی کارگر، درباره ی مطالبات خود و لزوم ایجاد تشکل های مستقل خواهند گفت.

سنندج: مطابق اعلام عمومی کمیته برگزار کننده ی مراسم روز جهانی کارگر در این شهر، کارگران، فعالان کارگری و عموم کارگران راس ساعت ۶ عصر در خیابان فردوسی نبش خیابان ناصر خسرو تجمع کرده و با طرح شعارهای مستقل خود اقدام به انجام راهپیمایی خواهند کرد.

کارگران و جمع ها و تشکل های کارگری مختلفی ضمن صدور اعلامیه، قطعنامه و دعوت به برگزاری و اتحاد عمل، از عموم کارگران دعوت کرده اند که در محیط های کاری، در محلات و در خیابان و بنا بر شرایط و ملاحظات خود به اعتراض علیه مناسبات سرمایه داری پرداخته و ضمن طرح مطالبات و شعارهای خود به لزوم تشکل یابی و سازمانیابی و همبستگی کارگری در سطح داخلی و جهانی تاکید نمایند.

در این مورد میتوان به نوشتهجات منتشر شده توسط جریانات، گروه ها و تشکل های زیر اشاره کرد: کارگران ایران خودرو که از کارگران دعوت کرده در مراسم هایی که در قسمت های مختلف شرکت برگزار میشود شرکت نمایند، جمعی از کارگران نیروگاه های ایران، جمعی از کارگران نفت و گاز و پتروشیمی عسلویه، جمعی از کارگران عسلویه، کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری، جمعی از کارگران خبازی های سنندج و حومه، جمعیت زنان آزادیخواه و برابری طلب سنندج، جمعی از کارگران بیکار سنندج، جمعی از کارگران فصلی و صنعتی دماوند، هیات بازگشایی سندیکای کارگران فلزکار مکانیک، انجمن صنفی کارگران برق و فلزکار کرمانشاه، جمعی از فعالین کارگری کامیاران، جمعی از فعالین کارگری اصفهان، جمعی از فعالین کارگری سقز، جمعی از فعالین کارگری سنندج، جمعی از کارگران پتروشیمی بندر ماهشهر، کمیته برگزار کننده ی مراسم روز جهانی کارگر سنندج، جمعی از کارگران کردستان، اتحادیه آزاد کارگران ایران، جمعی از کارگران عسلویه، کنگان، و کارگران پروژه ای نفت و گاز

و ...

شوری برگزاری مراسم روز جهانی کارگر، اول ماه مه سال ۲۰۱۲، مطابق با ۱۲ اردیبهشت سال ۹۱ از کلیه کارگران و فعالان کارگری، تشکل های مستقل جنبش کارگری و کلیه جمع ها، محافل و جریانات کارگری می خواهد که با اتحاد و همبستگی هر چه بیشتر برای برگزاری هر چه باشکوه تر مراسم های این روز، بکوشند.

ما خواهان این هستیم که در این روز ضمن حمایت از خواست های کارگران ایران و ضمن اعلام حمایت از جنبش اشغال وال استریت و سایر اعتراضات کارگری در سراسر جهان، بیش از پیش بر لزوم سازمان یابی و همبستگی داخلی و جهانی کارگری تاکید و تکیه کنیم.

این شورا از عموم کارگران میخواهد که در روز جهانی کارگر در هر جا که در توان آنهاست، چه در محیط های کار، چه در محیط های محل زندگی، چه در خیابان ها، به اشکال مختلف و ممکن، ضمن برپایی جشن روز جهانی کارگر، با اعتراض به وضعیتی که مناسبات سرمایه داری برای طبقه ی کارگر ایجاد کرده است خواهان حذف این مناسبات شوند.

کارگران میتوانند به طرق مختلف، مثلا تجمع در محیط های کار، دست از کار کشیدن حتی به مدت ۱۰ دقیقه، تجمع و راهپیمایی در خیابان ها و هر شکل دیگری که خود بنا بر ملاحظات و شرایط خود صلاح میدانند در این روز که روز همه ی کارگران جهان است، برای بیان خواست های خود و تاکید بر ضرورت ایجاد تشکل های مستقل کارگری، مشارکت هر چه بیشتری داشته باشند.

بدینوسیله و بار دیگر ما مهم ترین خواست ها، مواضع و مسائل اساسی کارگران در سال ۹۱ را در ۱۰ بند اعلام داشته و از کارگران می خواهیم مضمون این بنده ها را به هر طریق که میتوانند در میان دیگر همکاران و کارگران منتشر، توزیع و تکثیر کنند و یا در انتقال آنها به صورت شفاهی و دهان به دهان بکوشند.

مهمترین خواسته ها و مواضع کارگران ایران در سال ۹۱

۱- اخراج و بیکارسازی کارگران که به دلیل انداختن بار بحران سرمایه داری بر دوش کارگران است، بیش از پیش در حال اجراست. لازم است کارگران بر علیه اخراج همکاران خود دست به اعتراض بزنند. کارگران اخراجی نیز لازم است تا اعتراضات و تجمعات خود را به صورت هر چه جمعی تر و متحدانه به پیش ببرند. اعتراضات آتی کارگران بیکار نباید به صورت شورش های بی هدف و کور خاتمه یابد. بلکه باید با اقدامات هدفمند و جمعی و برنامه ریزی شده و با اتحاد و سازمانیابی هر چه بیشتر، اعتراضات را هشیارانه به سوی تقویت سازمانیابی و اعمال فشار جمعی علیه سرمایه داری به پیش برد.

۲- تعیین حداقل دستمزد کارگران با ارقامی بسیار پایین تر از خط فقر و با افزایشی معادل کمتر از یک سوم نرخ واقعی تورم، چیزی جز فلاکت و بدبختی بیشتر برای کارگران، تشدید استثمار آنان و تضمین سودهای سرمایه داران در پی نخواهد داشت. ما خواهان این هستیم که کارگران با اعتراضات و اقدامات سازمان یافته و از طریق اعلام نمایندگانی واقعی و تشکل های مستقل کارگری در راستای افزایش هر چه بیشتر دستمزد خود مبارزه کنند.

۳- حذف یارانه ها، تاخت و تاز و استثمار مضاعف توسط شرکت های پیمانکاری و کارهای با قرارداد موقت، کارهای بدون قرارداد، تغییرات در قانون کار برای تضمین منافع بیشتر سرمایه داران و استثمار بیشتر کارگران، عدم برخورداری تمام کارگران از بیمه و ناکار بودن موارد پوششی بیمه در زمینه های بیمه بیکاری، درمان و غیره، همه و همه از نشانه های بی حقوقی مفرطی است که بر کارگران ایران می رود. ما ضمن محکوم نمودن ادامه این موارد، خواهان اعتراضات سازمان یافته کارگران برای از بین بردن این موارد هستیم.

۴- ما ضمن حمایت از منافع کارگران مهاجر در ایران، خود را بخشی از جنبش جهانی طبقه ی کارگر دانسته و لازم می دانیم درباره ی مبارزات جاری در دیگر نقاط جهان اعلام کنیم که: مبارزات ضد دیکتاتوری مردم در کشورهای عربی و شمال آفریقا باید با این اصل مهم آمیخته شود که برای سوق دادن مبارزات به نفع مطالبات طبقاتی و جلوگیری و یا مبارزه علیه حکمرانی توسط اشکال جدیدی از سرمایه داری، و برای به دست آوردن هر درجه ی بیشتر از آزادی های اجتماعی و سیاسی و نیز کسب مطالبات اقتصادی و معیشتی، لازم است مبارزات با افزایش هر چه بیشتر و شکل گیری اشکال لازم سازمانیابی طبقاتی و کارگری و با تقابل هر چه بیشتر با جریان های سرمایه داری انجام پذیرد.

همچنین ما از ضمن حمایت و تحسین مبارزات ضد سرمایه داری در امریکا و اروپا، از جمله جنبش اشغال وال استریت و جنبش ۹۹% و نیز اعتصابات عمومی کارگران در کشورهای اروپایی، تاکید می کنیم که طبقه ی کارگر در این کشورها باید در خلال اعتراضات خود به افزایش درجه ی سازمانیابی و تشکل یابی رادیکال خود و ایجاد و یا تقویت سازمان ها و احزاب کارگری خود بپردازند تا بتوانند هر چه بیشتر مهر طبقاتی خود را بر روی این مبارزات و اعتراضات بزنند.

۵- ما یگانه راه بهبود در وضعیت معیشتی- اقتصادی کارگران و کسب هر درجه بیشتر از آزادی های سیاسی و اجتماعی را در تقویت آگاهی طبقاتی و افزایش توان سازمانیابی و تشکل یابی کارگران میدانیم. ایجاد تشکل های مستقل از دولت و کارفرماها و خودساخته و

طبقاتی کارگری حق مسلم ماست و ما برای ایجاد آن از دولت اجازه نمی‌خواهیم بلکه دولت تنها وظیفه‌ی ثبت تشکل‌های مستقل ما را بر عهده دارد.

۶- اعتراض و اعتصاب، حق تشکل، تحزب، آزادی بیان و قلم و مطبوعات، آزادی فعالیت‌های اجتماعی و سیاسی، حق مسلم ماست. ما تداوم اجرای حکم اعدام، تعقیب قضایی، اخراج، تهدید و زندانی کردن فعالین اجتماعی را محکوم کرده و خواستار آزادی بی‌قید و شرط فعالین کارگری از جمله رضا شهابی، رسول بدافی، علی نجاتی، بهنام ابراهیم زاده، عبدالرضا قنبری، شاهرخ زمانی، علی اخوان، مهدی فرحی شانددیز، محمد جراحی و دیگر کارگران و فعالین کارگری هستیم.

۷- ما بر لزوم اتحاد و همبستگی بخش‌های مختلف طبقه‌ی کارگر اعم از کارگران بخش صنعت، خدمات، معدن، کشاورزی، حمل و نقل، معلمان، پرستاران و سایر بخش‌های طبقه‌ی کارگر تاکید میکنیم. همچنین ما ضمن حمایت از مطالبات بازنشستگان، خواهان اداری سازمان تامین اجتماعی به دست نمایندگان منتخب کارگری و نمایندگان تشکل‌های مستقل کارگری هستیم.

۸- کار کودکان فارغ از ملیت، قومیت، نژاد و مذهب باید ممنوع شمرده شده و آموزش رایگان برای همه‌ی کودکان (افراد زیر ۱۸ سال) باید اجباری شمرده شود. همچنین تبعیض‌های آشکاری که در مورد زنان از جمله در زمینه‌های اقتصادی- اجتماعی میرود، و از جمله نابرابری‌هایی که در مورد زنان کارگر در محیط‌های کار و در قوانین کار وجود دارد محکوم است. ما ضمن حمایت از فعالین جنبش لغو کار کودک، فعالین جنبش زنان و دیگر جنبش‌های اجتماعی از جمله جنبش دانشجویی، خود را متحد آنان می‌دانیم.

۹- روز جهانی کارگر، اول ماه مه، باید تعطیل رسمی شمرده شود و هرگونه ممنوعیت برگزاری مراسم در این روز ملغی گردد.

۱۰- ما کارگران ایران خود را بخشی از جنبش جهانی طبقه‌ی کارگر و دارای منافع مشترک با آنان و کل طبقه‌ی کارگر را در تضاد و نزاع با طبقه‌ی جهانی سرمایه‌داری میدانیم. ما کارگران، هرگونه تهدید و تحریم اقتصادی و جنگ افروزی توسط سرمایه‌داری آمریکا و اروپا و دیگر کشورهای سرمایه‌داری و هرگونه بهانه‌سازی برای جنگ و تحریم و به منظور رفع بحران و کسب بهانه برای سرکوب داخلی از سوی دولت ایران را که همگی تنها فقر و فلاکت برای کارگران ایران و جهان به وجود می‌آورد را محکوم میکنیم. کارگران ایران و جهان، در این جنگ‌ها طرف هیچ کدام از دولت‌های سرمایه‌داری چه داخلی و چه خارجی نخواهند بود.

زنده باد همبستگی جهانی طبقه کارگر

پیش به سوی تقویت سازمانیابی و تشکل یابی کارگری

شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر ۹۱ - بیانیه شماره ۲

یکشنبه - ۱۰ اردیبهشت ۱۳۹۱

www.karegar-shora.com

karegar.shora@gmail.com

بیانیه شماره ۳ شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر سال ۹۱

گزارش، تحلیل مختصر و توضیحی در باب ابعاد و اشکال مراسم‌های مختلف

سال ۹۱: سال تقویت داخلی و جهانی سازمانیابی و همبستگی کارگری

روز جهانی کارگر امسال، اول ماه مه سال ۲۰۱۲، مطابق با ۱۲ اردیبهشت سال ۹۱، شاهد رشد کمی و کیفی برگزاری مراسم‌های مختلف در نقاط مختلف بودیم. کارگران در اینجا و آنجا بیشتر و بیشتر به این موضوع پی می‌برند که برای مقابله با وضعیت جانفرسای اقتصادی-سیاسی-اجتماعی ای که سرمایه داری به آنها تحمیل میکند چاره ای جز اعتراض و سازماندهی نیروی جمعی شان ندارند. به همین منظور، روز جهانی کارگر فرصتی مناسب برای ترتیب دادن اشکال مختلفی از اعتراض، و نیز مشق اتحاد و همبستگی در میان کارگران و فعالان کارگری شده است.

با پشت سر گذاشتن اول ماه مه در سال های گذشته، به ویژه مشاهداتی که از سال های ۸۸، ۸۹ و ۹۰ به دست آمده است می‌بینیم که تنوع در اشکال برگزاری مراسم‌های روز جهانی کارگر سال ۹۱، گستردگی و افزایش کمی آنها، بازتاب دهنده ی وضعیت جدیدی از مبارزه در جنبش کارگری است.

کارگران، بنا به ضرورت اوضاع‌شان و در نتیجه ی مجموعه شرایط جاری، منتظر اعلام و اقدام يك یا چند تشکل و یا نهاد خاص نمی‌مانند. فعالین و هسته های مختلف کارگری در جاهای مختلف دست اندرکار سازماندهی برای برگزاری مراسم های اول ماه مه به مثابه روزی برای اعلام مواضع، اعتراض، بحث و تبادل نظر و نشان دادن توان اتحاد و قدرت طبقاتی خود شده اند. طبعا این اقدام، صرفا به روز جهانی کارگر، ختم نخواهد شد. این فعالین و هسته های کارگری، پیش از این روز، زمینه ای عینی از سازماندهی و کار فعالانه داشته اند و بعد از آن نیز، توسط آنها روند سازماندهی نیروی جمعی، متناسب با سطح مبارزه و آگاهی طبقاتی برای کسب مطالبات کارگری، ادامه خواهد یافت. فعالین کارگری و تشکل هایی که در سال های گذشته مسوولیت اعلام مواضع و اتحاد عمل - در حد توان و ابعاد واقعی خود- را بر عهده داشته اند نیز، باید بتوانند با مشاهده و تحلیلی واقعی، به سرعت، خود را برای سازماندهی و تشکل یابی کارگری برای حوزه های کارگری مخاطب و مرتبط خود و به ویژه در سطح بدنه ی کارگری و در میان بخش های مختلف طبقه ی کارگر، آماده و باز-سازماندهی کنند. هر تاخیری در این زمینه، تنها، عرصه را برای تسلط بیشتر جریانات و گرایشات سرمایه‌دارانه و راست خالی میکند.

شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر سال ۹۱، ضمن تایید و حمایت از دیگر اعلام نظرات و بیان مواضع در بخش رادیکال جنبش کارگری، باورها، انگیزه و انرژی خود را در این زمینه به کار بست تا مراسم های روز جهانی کارگر (تا آنجا که ما توانستیم نقشی خط‌دهنده، هماهنگ کننده و موثر ایفا کنیم) هرچه بیشتر و متحدانه تر برگزار شود. ما بیشترین تلاش خود را صرف توضیح و تصریح و نشر و تبلیغ این نکته کردیم که : کارگران برای کسب هر چه بیشتر مطالبات اقتصادی-سیاسی-اجتماعی خود لازم است که به تقویت اشکال لازم سازمانیابی و تشکل یابی کارگری و تقویت همبستگی داخلی و جهانی کارگری بپردازند.

در ادامه ی این بیانیه، ما گزارش های مراسم‌های مختلف روز جهانی کارگر را در دو بخش به عموم کارگران، فعالین و تشکل‌ها، محافل، هسته‌ها، جریانات و نهاد و رسانه های فعال در عرصه ی مبارزه ی طبقاتی ارائه می‌دهیم.

بخش اول، غالبا گزارشاتی است که پیشتر، برنامه و قصد برگزاری آنها، از سوی کارگران به ما اطلاع داده شده و بعد از برگزاری نیز انجام و کیفیت برگزاری مراسم ها، از سوی آنها برای ما ارسال شده است.

همچنین در این بخش، هستند مواردی که بدون اینکه ما اطلاع قبلی از آنها داشته باشیم، بعد از برگزاری مراسم، گزارش آنها برای ما ارسال شده است.

بخش دوم، گزارش مراسم هایی است که مستقیما به این شورا اطلاع داده نشده و ما تنها از محل انتشار عمومی این گزارش ها، توسط تشکل های کارگری دیگر، آنها را برداشت کرده و در این بیانیه می‌آوریم.

توضیح ضروری دیگر این است که کارگران بر حسب وضعیت و شرایط خود روزهای متفاوتی را برای برگزاری مراسم خود انتخاب کرده اند. البته تعداد زیادی از مراسم ها در روز دوشنبه ۱۱ اردیبهشت و بیشترین تعداد آن در روز سه شنبه، ۱۲ اردیبهشت، مطابق با اول ماه مه برگزار شده است.

اخبار و گزارشات اختصاصی شورای برگزاری در مورد مراسم های روز جهانی کارگر در نقاط مختلف که توسط کارگران به این شورا واصل شده است.

قابل ذکر است که اکثر اقدامات در روز سه شنبه ۱۲ اردیبهشت انجام گرفته و بعضی از مراسم ها از جمله صعودهای کارگری، نیز در روز دوشنبه انجام گرفته است.

تهران: زندان اوین : گزارش ارسالی به این شورا حاکی از آن است که: جمعی از زندانیان محبوس در بند ۳۵۰ زندان اوین، که برنامه های مفصلی برای برگزاری روز جهانی کارگر داشتند با وجود فشار و تهدید ماموران به اجرای هر آنچه از برنامه های مد نظر، که ممکن بود پرداختند. قابل ذکر است که مامورین زندان در روزهای قبل با یورش به این بند، نوشته‌جات و ویژه نامه ی تهیه شده درباره ی روز جهانی کارگر را جمع آوری کردند و نیز تلاش نمودند با اعمال فشار و تهدید برخی از زندانیان به ارسال آنها به بند ۲۰۹ سعی در متوقف کردن این کارگران کنند. برنامه های این زندانیان عبارت بود از خواندن مقالاتی درباره ی تاریخچه ی روز جهانی کارگر، چند سرود و برنامه ی موسیقی، سرود همبستگی جهانی کارگران- سرود انترناسیونال- و توزیع كيك و شیر در میان زندانیان .

جمعی از کارگران عسلویه، کنگان، پتروشیمی های ماهشهر، پالایشگاه لاوان و بندرعباس: همگی بنا به دعوت جمعی از کارگران منطقه ی عسلویه و کنگان در یکی از کمپ های کارگری این منطقه گرد هم آمدند و مشترکا اقدام به برگزاری مراسم روز جهانی کارگر کردند.

در این مراسم یکی از کارگران بعد از اعلام يك دقیقه سکوت به یادبود کارگران مبارز، سخنانی ایراد کرد. در این نشست علاوه بر گفتگو درباره ی مسائل مشترك کاری و فعالیت، به شرایط جاری و اوضاع معیشتی کارگران اعتراض شد و در این مورد صحبت هایی انجام گرفت. همچنین يك اعتراض به فعالین و تشکل های کارگری ایراد شد که چرا نتوانسته اند يك بیانیه یا قطعنامه ی مشترك صادر کنند.

در این مراسم، قطعنامه ی مشترك کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری-کمیته پیگیری ایجاد تشکل های کارگری- انجمن صنفی کارگران برق و فلزکار کرمانشاه و همچنین بیانیه ی شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر ۹۱ قرائت شد. یکی از کارگران نیز قطعنامه ی اتحادیه آزاد کارگران ایران را قرائت کرد.

تهران : مراسم خانه ی کارگر در روز دوشنبه: مراسم فرمایشی برگزار شده در روز دوشنبه توسط خانه ی کارگر به محلی برای تبلیغ انتخاباتی و ادامه ی فریبکاری این تشکل ضد کارگری بدل شد. تنی چند از اعضای تشکل های مستقل تلاش نمودند تا با پخش نوشته های خود، در حد توان به طرح شعار ها و مطالبات مستقل کارگری بپردازند.

مشهد: کارگران خبازی های این شهر اعلام کرده اند که امکان صدور يك بیانیه ی مشترك نبوده اما در مناطق و در محدوده ی خیابان های پیش گفته شده (در بیانیه ۲ این شورا) راس ساعت مقرر (۱۰ صبح) دست از کار کشیده اند. این کارگران اعلام کرده اند که بدون هیچ مشکلی این اقدامشان پیش رفته است و مشکلی اعم از امنیتی و یا برخورد دیگری اتفاق نیافتاده است.

حاجی آباد : (جمعی از کارگران کارخانجات سنگبری بین تهران-قم)، عصر روز دوشنبه پس از اینکه دست از کار کشیدند، در ورودی شهرک جمع کرده و در مورد مسائل کاری و مشکلاتشان با هم به بحث و گفتگو پرداختند.

پالایشگاه تبریز : در موعد ساعت نهار، بیانیه شورای برگزاری و نیز قطعنامه ی مشترك کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری-کمیته پیگیری ایجاد تشکل های کارگری- انجمن صنفی کارگران برق و فلزکار کرمانشاه که توسط جمعی از کارگران تکثیر شده بود در میان کارگران دست به دست شد.

شهرک صنعتی البرز : در اکثر کارخانه های این شهرک، کارگران به مدت ۱۰ دقیقه دست از کار کشیدند و در مورد روز جهانی کارگر، و مسائل خود با هم به گفتگو پرداختند. در یکی از این کارخانه ها، کارفرما به خاطر ۱۰ دقیقه متوقف کردن کار، با کارگران درگیر شد. این مساله شکلی جدی به خود نگرفت و فیصله یافت.

شهرک صنعتی کاوه : کارگران در اکثر کارخانجات این شهرک به مدت ۱۰ دقیقه دست از کار کشیده و ضمن صحبت در باره ی اول مه مه، به بحث و تبادل نظر درباره ی مسائل کاری خود پرداختند.

فولاد مبارکه و ذوب آهن اصفهان : جمعی از کارگران این کارخانجات به مناسبت روز جهانی کارگر اقدام به صعود به قله کرکس کردند. در این صعود ضمن گرامیداشت روز جهانی کارگر و خواندن سرودهای متناسب با این روز، برای اعلام همبستگی با کارگران مبارز، تصاویری از دو فعال کارگری دربند رضا شهابی و علیرضا اخوان را بر فراز قله ی کرکس به اهتزاز درآوردند. کارخانجات کاشی و سرامیک یزد : جمعی از کارگران این کارخانجات به مناسبت اول ماه مه اقدام به صعود به قله ی شیرکوه کردند. سرودخوانی و بحث و گفتگو و به اهتزاز درآوردن تصاویر رضا شهابی و علیرضا اخوان از اقدامات این کارگران بود. کارگران لاستیک دنا و مخابرات راه دور شیراز : صعود مشترک به قله ی دنا، سرودخوانی، گرامیداشت روز جهانی کارگر و به اهتزاز در آوردن تصاویر رضا شهابی کارگر مبارز و علیرضا اخوان فعال کارگری دربند. شهرک صنعتی ارگ جدید بم، برگزاری مراسم و اعلام حمایت از رضا شهابی - شهرک صنعتی منطقه ی آزاد چابهار، دست از کار کشیدن به مدت ۱ ساعت و اعلام حمایت از کارگران مبارز : بنا به گزارشات واصله اقدامات از پیش برنامه ریزی شده در این دو ناحیه به انجام رسیده. اما گزارش جزئی از مراسم های این کارگران هنوز واصل نشده است. سقر مراسم اول: جمعی از کارگران، فعالین کارگری و اعضای خانواده های آنها با حضور در میدان کارگر این شهر به بزرگداشت ۱ مه پرداختند. پخش شیرینی و تبریک این روز و صحبت های محمود صالحی از فعالین کارگری و از اعضای کمیته هماهنگی، از جمله اقدامات این مراسم بوده است. سقر مراسم دوم : جمعی از فعالین کارگری با حضور در مراسم فرمایش دولتی در محل سالن ارشاد تلاش در بیان خواسته های مستقل کارگری کردند. سقر مراسم سوم : حضور جمعی از کارگران در محل سندیکای کارگران خباز سقر. بحث و گفتگو و صحبت های جلال حسینی از اعضای کمیته هماهنگی، از جمله اقدامات آنها بوده است.

بخش دوم

مراسم هایی که گزارش آنها از طریق دیگر منابع منتشر شده است:

سنندج : مراسم باشکوه روز جهانی کارگر در روز سه شنبه و در سنندج، از باشکوه ترین مراسم های امسال بوده است. کمیته برگزاری این مراسم که مرکب از جمع ها و تشکل هایی همچون کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری، جمعی از فعالین کارگری شورایی سنندج ، جمعی از کارگران بیکار سنندج، اتحادیه آزاد کارگران ایران و جمعی از فعالین آزاد کارگری بود با فراخوان و قطعنامه ی ویژه خود مراسم امسال را برگزار نمود. با وجود حضور انبوه ماموران امنیتی جمع زیادی از کارگران و فعالان کارگری و عموم مردم که تعدادشان بیش از چند صد نفر بوده است به خیابان آمده و کاغذ نوشته های خود را بر دست گرفتند. گزارش های رسیده به این شورا حاکی از دستگیری حدود ۴ نفر از شرکت کنندگان توسط ماموران امنیتی است.

دماوند : ۹ اردیبهشت، جمعی از کارگران فصلی و صنعتی در محله احمد آباد این شهر مراسم برگزار کردند. قرائت سرود انترناسیونال (سرود همبستگی کارگران جهان)، يك دقیقه سکوت با احترام و به یاد جانباختگان راه آزادی و برابری. قرائت بیانیه شماره ۱ شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر توسط يك کارگر زن و ایراد سخنرانی توسط وی. سپس سخنرانی، اعلام حمایت از کارگران دربند؛ در این گزارش اعلام شده که تعداد شرکت کنندگان در مراسم، بیشتر از سالهای پیش اعلام شده است.

تهران، کارگران باربر : بیش از ۵۰ تن از کارگران باربر مهاجر و شاغل در تهران، روز دوشنبه ۱۱ اردیبهشت ساعت ۵،۵ عصر در پارک سردار در منطقه کن تهران گرد هم آمدند و با خواندن مقالات مرتبط با مسائل کارگری و پخش شیرینی به بزرگداشت روز جهانی کارگر پرداختند.

اشنویه : دوشنبه ۱۱ اردیبهشت. مراسم با حضور جمعی از کارگران و فعالین کارگری برگزار شد. برنامه ها عبارت بود از : سخنرانی یکی از اعضای کمیته هماهنگی درباره تاریخچه جنبش کارگری و وضعیت کنونی. سخنرانی یکی دیگر از شرکت کنندگان درباره ی اوضاع سخت معیشتی کارگران، شعرخوانی و دکلمه و سرود و پخش شیرینی و تبریک روز جهانی کارگر.

مهاباد : ساعت ۳ عصر روز ۱۲ اردیبهشت. با حضور جمعی از اعضای کمیته هماهنگی و دیگر فعالین و کارگران برنامه ها شامل سرود انترناسیونال، يك دقیقه سکوت به احترام جانباختگان راه مبارزه ی طبقاتی، سخنرانی واحد سیده و یوسف آب خرابات از اعضای کمیته هماهنگی ، شعر خوانی و قرائت قطعنامه ی مشترك کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری-کمیته پیگیری ایجاد تشکل های کارگری- انجمن صنفی کارگران برق و فلزکار کرمانشاه.

پاوه: جمعی از فعالین کارگری در روز ۶ اردیبهشت اقدام به برپایی بزرگداشت ۱ مه کردند. سرود انترناسیونال، يك دقیقه سکوت به یاد جانباختگان آزادی و برابری، شعر خوانی و سخنرانی و قرائت قطعنامه ای که توسط خودشان تهیه شده بود از جمله برنامه های آنان بوده است.

زندان مرکزی تبریز: برگزاری مراسم اول ماه مه در بند ۱۵ متادون در زندان تبریز، پخش شیرینی و بحث و گفتگو درباره ی تاریخچه و موضوعات مربوط به روز جهانی کارگر و مسائل کارگری. این مراسم مورد استقبال سایر زندانیان قرار گرفته است. کامیاران مراسم اول : به همت کمیته برگزار کننده، مراسمی در روز ۸ اردیبهشت برگزار شد. جمعی از کارگران، اعضای کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری و خانواده های آنها در مراسم شرکت کردند. سرود انترناسیونال، يك دقیقه سکوت، شعر خوانی و سخنرانی و بحث در مورد مسائل ایران و جهان و قرائت قطعنامه ی کمیته برگزاری کامیاران از جمله برنامه های آنها بوده است.

کامیاران مراسم دوم : به همت و با حضور تعدادی از فعالین کارگری مراسمی در روز سه شنبه در کامیاران برگزار شد. جمعی از کارگران، فعالان کارگری و اعضای خانواده های آنها در این مراسم شرکت کردند.

بانه : در روز ۸ اردیبهشت عده ای از کارگران و اعضای خانواده هایشان، مراسمی، شامل برنامه های زیر برگزار کردند : سرود انترناسیونال، يك دقیقه سکوت به یاد جانباختگان راه آزادی و برابری، سخنرانی و بحث درباره ی دستمزد های بسیار پایین تعیین شده برای کارگران و قرائت قطعنامه ۱۴ ماده ای که توسط خود این فعالین تهیه شده بود.

و...

.....

قطعا مراسم ها و برنامه های دیگری نیز در روز جهانی کارگر سال ۹۱ برگزار شده که تا لحظه ی انتشار این بیانیه، گزارشی از آن نزد شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر، موجود نیست.

ما بار دیگر با تبریک پیروزی های جنبش کارگری در روز جهانی کارگر امسال، افزایش کمی و کیفی گروه ها و محافلی از فعالین کارگری که در نقاط مختلف کشور، که وارد به عرصه ی تقویت سازماندهی و تشکل یابی کارگری شده اند را مورد تایید و تاکید قرار میدهم. ما همچنین، از عموم کارگران، فعالین کارگری، تشکل های مستقل جنبش کارگری، رسانه ها و نهاد ها و جریاناتی که در راه مبارزه ی طبقاتی و افزایش توان سازمانیابی و تشکل یابی برای کسب مطالبات کارگری و حرکت به سوی محو مناسبات سرمایه داری فعالیت میکنند میخواهیم که هر روزه و به طرق و اشکال مختلف و مناسب، در توضیح و تشریح نظری و نیز بسط و اجرای عملی. مواضع و دیدگاه هایی که در بند های ۱۰ گانه، توسط این شورا جمع بندی و اعلام شده، بکوشند.

مهمترین خواسته ها و مواضع کارگران ایران در سال ۹۱

۱- اخراج و بیکارسازی کارگران که به دلیل انداختن بار بحران سرمایه داری بر دوش کارگران است، بیش از پیش در حال اجراست. لازم است کارگران بر علیه اخراج همکاران خود دست به اعتراض بزنند. کارگران اخراجی نیز لازم است تا اعتراضات و تجمعات خود را به صورت هر چه جمعی تر و متحدانه به پیش ببرند. اعتراضات آتی کارگران بیکار نباید به صورت شورشهای بی هدف و

- کور خاتمه یابد. بلکه باید با اقدامات هدفمند و جمعی و برنامه ریزی شده و با اتحاد و سازمانیابی هر چه بیشتر، اعتراضات را هشیارانه به سوی تقویت سازمانیابی و اعمال فشار جمعی علیه سرمایه داری به پیش برد.
- ۲- تعیین حداقل دستمزد کارگران با ارقامی بسیار پایین تر از خط فقر و با افزایشی معادل کمتر از يك سوم نرخ واقعی تورم، چیزی جز فلاکت و بدبختی بیشتر برای کارگران، تشدید استثمار آنان و تضمین سودهای سرمایه‌داران در پی نخواهد داشت. ما خواهان این هستیم که کارگران با اعتراضات و اقدامات سازمانیافته و از طریق اعلام نمایندگانی واقعی و تشکلهای مستقل کارگری در راستای افزایش هر چه بیشتر دستمزد خود مبارزه کنند.
- ۳- حذف یارانه‌ها، تاخت و تاز و استثمار مضاعف توسط شرکت‌های پیمانکاری و کارهای با قرارداد موقت، کارهای بدون قرارداد، تغییرات در قانون کار برای تضمین منافع بیشتر سرمایه‌داران و استثمار بیشتر کارگران، عدم برخورداری تمام کارگران از بیمه و ناکار بودن موارد پوششی بیمه در زمینه‌های بیمه بیکاری، درمان و غیره، همه و همه از نشانه‌های بی‌حقوقی مفرطی است که بر کارگران ایران می‌رود. ما ضمن محکوم نمودن ادامه این موارد، خواهان اعتراضات سازمان‌یافته کارگران برای از بین بردن این موارد هستیم.
- ۴- ما ضمن حمایت از منافع کارگران مهاجر در ایران، خود را بخشی از جنبش جهانی طبقه ی کارگر دانسته و لازم می‌دانیم درباره‌ی مبارزات جاری در دیگر نقاط جهان اعلام کنیم که: مبارزات ضد دیکتاتوری مردم در کشورهای عربی و شمال آفریقا باید با این اصل مهم آمیخته شود که برای سوق دادن مبارزات به نفع مطالبات طبقاتی و جلوگیری و یا مبارزه علیه حکمرانی توسط اشکال جدیدی از سرمایه‌داری، و برای به دست آوردن هر درجه‌ی بیشتر از آزادی‌های اجتماعی و سیاسی و نیز کسب مطالبات اقتصادی و معیشتی، لازم است مبارزات با افزایش هر چه بیشتر و شکل‌گیری اشکال لازم سازمانیابی طبقاتی و کارگری و با تقابل هر چه بیشتر با جریان‌های سرمایه داری انجام پذیرد.
- همچنین ما از ضمن حمایت و تحسین مبارزات ضد سرمایه داری در امریکا و اروپا، از جمله جنبش اشغال وال استریت و جنبش ۹۹٪ و نیز اعتصابات عمومی کارگران در کشورهای اروپایی، تاکید می‌کنیم که طبقه ی کارگر در این کشورها باید در خلال اعتراضات خود به افزایش درجه ی سازمانیابی و تشکلیابی رادیکال خود و ایجاد و یا تقویت سازمان‌ها و احزاب کارگری خود بپردازند تا بتوانند هرچه بیشتر مهر طبقاتی خود را بر روی این مبارزات و اعتراضات بزنند.
- ۵- ما یگانه راه بهبود در وضعیت معیشتی- اقتصادی کارگران و کسب هر درجه بیشتر از آزادی‌های سیاسی و اجتماعی را در تقویت آگاهی طبقاتی و افزایش توان سازمانیابی و تشکلیابی کارگران میدانیم. ایجاد تشکلهای مستقل از دولت و کارفرماها و خودساخته و طبقاتی کارگری حق مسلم ماست و ما برای ایجاد آن از دولت اجازه نمی‌خواهیم بلکه دولت تنها وظیفه ی ثبت تشکلهای مستقل ما را بر عهده دارد.
- ۶- اعتراض و اعتصاب، حق تشکل، حزب، آزادی بیان و قلم و مطبوعات، آزادی فعالیت‌های اجتماعی و سیاسی، حق مسلم ماست. ما تداوم اجرای حکم اعدام، تعقیب قضایی، اخراج، تهدید و زندانی کردن فعالین اجتماعی را محکوم کرده و خواستار آزادی بی قید و شرط فعالین کارگری از جمله رضا شهبازی، رسول بداقی، علی نجاتی، بهنام ابراهیم زاده، عبدالرضا قنبری، شاهرخ زمانی، علی اخوان، مهدی فرحی شانندیز، محمد جراحی و دیگر کارگران و فعالین کارگری هستیم.
- ۷- ما بر لزوم اتحاد و همبستگی بخش‌های مختلف طبقه ی کارگر اعم از کارگران بخش صنعت، خدمات، معدن، کشاورزی، حمل و نقل، معلمان، پرستاران و سایر بخش‌های طبقه ی کارگر تاکید میکنیم. همچنین ما ضمن حمایت از مطالبات بازنشستگان، خواهان اداری سازمان‌تأمین اجتماعی به دست نمایندگان منتخب کارگری و نمایندگان تشکلهای مستقل کارگری هستیم.
- ۸- کار کودکان فارغ از ملیت، قومیت، نژاد و مذهب باید ممنوع شمرده شده و آموزش رایگان برای همه‌ی کودکان (افراد زیر ۱۸ سال) باید اجباری شمرده شود. همچنین تبعیض‌های آشکاری که در مورد زنان از جمله در زمینه‌های اقتصادی- اجتماعی میرود، و از جمله نابرابری‌هایی که در مورد زنان کارگر در محیط‌های کار و در قوانین کار وجود دارد محکوم است. ما ضمن حمایت از فعالین جنبش لغو کار کودک، فعالین جنبش زنان و دیگر جنبش‌های اجتماعی از جمله جنبش دانشجویی، خود را متحد آنان می‌دانیم.

۹- روز جهانی کارگر، اول ماه مه، باید تعطیل رسمی شمرده شود و هرگونه ممنوعیت برگزاری مراسم در این روز ملغی گردد.

۱۰- ما کارگران ایران خود را بخشی از جنبش جهانی طبقه‌ی کارگر و دارای منافع مشترک با آنان و کل طبقه‌ی کارگر را در تضاد و نزاع با طبقه‌ی جهانی سرمایه‌داری میدانیم. ما کارگران، هرگونه تهدید و تحریم اقتصادی و جنگ افروزی توسط سرمایه‌داری آمریکا و اروپا و دیگر کشورهای سرمایه‌داری و هرگونه بهانه‌سازی برای جنگ و تحریم و به منظور رفع بحران و کسب بهانه برای سرکوب داخلی از سوی دولت ایران را که همگی تنها فقر و فلاکت برای کارگران ایران و جهان به وجود می‌آورد را محکوم میکنیم. کارگران ایران و جهان، در این جنگ‌ها طرف هیچ‌کدام از دولت‌های سرمایه‌داری چه داخلی و چه خارجی نخواهند بود.

زنده باد همبستگی جهانی طبقه کارگر

پیش به سوی تقویت سازمانیابی و تشکل یابی کارگری

شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر ۹۱ - بیانیه شماره ۳

چهارشنبه - ۱۳ اردیبهشت ۱۳۹۱

www.karegar-shora.com

karegar.shora@gmail.com